

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ὅσω ματαϊόφρων εἶνέ τις, τόσον μεγαλειτέραν ματαιοφροσύνην βλέπει εἰς τοὺς ἄλλους· ὑπάρχουσι δὲ πολλοὶ ὧν ἡ μετριότης συνίσταται εἰς τὸ σαρκάζειν τὴν ἐπαρσίν τῶν ἀντιπάλων των.

Ἄπεχε πάσης ἀρετῆς ἥτις τείνει νὰ σοῦ κλείσῃ τὸ στόμα ἢ νὰ σοῦ περιστείλῃ τὴν χεῖρα.

Ὅταν ἡ εὐτυχία ἐπέλθῃ, τότε οἱ μὲν μικροπρεπεῖς ἄνθρωποι γαυριῶσιν, οἱ δὲ μεγαλόψυχοι μετριοφρονοῦσι.

Τὸ μεγαλειότερον εὐεργέτημα ὅπερ δύναται εἰς ἄνθρωπος νὰ διαπραξῇ πρὸς ἕτερον, εἶνε νὰ ἐπουλώσῃ μελιχίως τὰς πληγὰς τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς καρδίας του.

Ὁ ποιητὴς δὲν ἀκούει τὸν θεὸν νὰ τῷ λαλῇ, διὰ φωνῆς ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ τὸν ἀκούει λαλοῦντα διὰ τῆς θείας του φωνῆς.

Ὁ μελετῶν καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, καταλαμβάνεται ἰδίως ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα, τὴν κατὰπληξιν καὶ τὴν ἐκστασιν.

Πρέπει σχεδὸν πάντοτε νὰ πιστεύωμεν τὸ κακὸν ὅπερ ὁ ἄνθρωπος λέγει περὶ ἑαυτοῦ.

Μεταξὺ ἀνδρίας καὶ τοῦ αἰμοχαροῦς χαρακτῆρος ὑπάρχει ἡ αὐτὴ σχέσις οἷα τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κραιπάλην.

Ἡ εὐτυχία συμβαίνει πολλάκις νὰ μᾶς εὕρῃ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κλίνῃ μας, τὴν δικαιοσύνην ὅμως πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν ἡμεῖς.

Ἡ ἀνίσχυρος τύψις τοῦ συνειδότος εἶνε ἡ βέβανος τῶν ἀσθενῶν ψυχῶν.

Μετὰ τὴν μάχην ὁ καλὸς στρατηγὸς δὲν μετρεῖ τοὺς φονευθέντας στρατιώτας, ἀλλ' ἐκείνους οἵτινες τῷ ἀπέμειναν.

Οἱ ἄνθρωποι πολλάκις καὶ πειθόμενοι δὲν ὑπαχωροῦσι. Κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς Ῥώ-

σους στρατιώτας τοὺς ὁποίους ἂν καὶ φονεύσῃ τις, πρέπει ἀκόμη νὰ τοὺς ὠθήσῃ διὰ νὰ πέσωσιν.

Ὁ θεὸς μᾶς ἔδωκε τὸ ἐνστικτὸν τῆς προσδοκίας ἄλλης ζωῆς, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἔδωκε καὶ τὸ νὰ συλλάβωμεν ἐν τῇ φαντασίᾳ μας ὅποια εἶνε ἐκείνη, διότι τότε ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦτο ζωὴ, ἀλλὰ προσδοκία πλήρεις βασάνου.

Ἵπάρχει τάχα ἄνθρωπός τις ὅστις νὰ μὴ αἰσθάνηται τύψιν συνειδήσεως διὰ κακὴν πράξιν τὴν ὁποίαν τυχὸν ἔκαμεν;

Ὅπου λείπει ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἀλήθεια, ἐκεῖ ἡ χιὼν καὶ ἡ κολακεία ἀνταυγάζουσι λάμψιν ἐξαίσιαν· ἀλλ' ἅμα οἱ δύο ἐκεῖ λαμπτήρες ἀνατείλουσιν, ἡ κολακεία καὶ ἡ χιὼν ἀναδείκνυνται ὅτι εἶναι βόρβορος.

Ἐνόςῃ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφευρίσκει τὸ μέσον νὰ μεταβάλλῃ τοὺς λίθους εἰς χρυσὸν, ὁ χρυσὸς θὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν εἰς λίθον.

Ἡ ἀνάμνησις εἶναι βαλάντιον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὕρῃ τις εἰμὴ ὅ,τι ἔθεσεν, ἡ ἐλπίς ὅμως εἶναι ἀνεξάντλητον χρυσορυχεῖον ἐνθα δύναται νὰ ἐκμεταλευθῇ κατ' ἀρέσκειαν.

Πάντες ἀλλάσσουσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἀφοῦ ἐπαλαιώθησαν, τὰς δὲ κακίας ἀλλάσσουσι ἀφοῦ ἐκείναι ἐπαλαίωσαν αὐτοὺς.

Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχεῖς ἔχουσιν ἀνάγκην συμβουλῶν, καὶ ὅμως ἀντὶ τοιούτων τοῖς ἀπονέμονται ἐπαῖνοι, οἱ δὲ δυστυχεῖς ἐνθ' ἔχουσιν ἀνάγκην παρηγοριῶν λαμβάνουσιν ἐπιπλήξεις.

Ὁ φιλάργυρος εἶναι τοῦ ἀσώτου ὁ ταμίας, εἶναι ὁ μύρμηξ ὁ δανειστής τοῦ τέττιγος. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον φιλάργυροι δὲν θὰ ὑπῆρχον οὐδὲ ἄσωτοι.

Ἡ διχονοία εἶναι κιβωτὸς περιλαμβάνουσα ὅλας τὰς κακίας, φόνον, ἐπιβουλὴν, προδοσίαν καὶ τὰ τούτων παραπλήσια. Διὰ τῆς διχονοίας οἰκογένειαι διαμελίζονται καὶ ἔθνη καταστρέφονται. Ἐν δὲ καὶ μόνον ἀγαθὸν μέχρις σήμερον ἐκ τῆς διχονοίας προέκυψεν, ἡ ἱλιὰς τοῦ Ὁμήρου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμελοποίησε, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἀφορμὴν λαβὼν τὴν μεταξὺ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνωνος διαφορὰν.